

Arrest

nr. 171 167 van 1 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. EL MOUDEN, die loco advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 april 2015, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote. Verzoekster was in het bezit van een visum type D afgeleverd voor Luxemburg.

1.2. Zij diende diezelfde dag, onder een bijlage 19ter, eveneens een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voor haar minderjarige dochter in diens hoedanigheid van bloedverwante in de neergaande lijn van de heer J. M. (...).

1.3. Er werd een meldingsfiche opgesteld met betrekking tot het huwelijk dat in het buitenland gesloten werd.

1.4. Op 23 september 2016 werd door het stadsbestuur van Gent een F-kaart afgeleverd aan verzoekster.

1.5. De kaart werd op 30 oktober 2015 gesupprimeerd.

1.6. Het bestuur weigerde op 29 oktober 2015, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing.

"In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.04.2015 werd ingediend door:

Naam: D. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Guinese

Geboortedatum: 26.07.1992

Geboorteplaats: Dalaba

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Gelet dat artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de minister of zijn gemachtigde kan de binnen- komst weigeren (...) indien deze (...) fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voorde erkenning van dit recht'.

Op 30.04.2015 werd op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door Mevr. D. (...), M. (...) geboren 26.07.1992 te Balaba - Guinée, van Guinese nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grand van een huwelijk dat werd afgesloten op 19.04.2014 met Dhr. J. M. (...), geboren op 01.07.1985 te Koidutown - Sierra Leone, van Nederlandse nationaliteit.

Op 25.11.2014 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Overwegende dat mevrouw de procureur des Konings A. L. (...) in haar schrijven dd. 05.03.2012 het volgende meldt betreffende bovenvermeld huwelijk:

In aansluiting op uw schrijven van 30.11.2011 kan mijn ambt u meedelen tot hetzelfde vermoeden te besluiten dat het huwelijk tussen J. M. (...) en D. M. (...) er niet op gericht is om een duurzame relatie op te bouwen.

Uit de door u voorgelegde gegevens en de verklaring van J. M. (...) komt mijn ambt tot dezelfde conclusie dat het desbetreffende huwelijk er niet op gericht is om een duurzame relatie op te bouwen, dit blijkt onder andere:

- *M. (...) verklaart dat hij naar België is gekomen, 2 weken na zijn huwelijk in Guinea om zijn vrouw naar hier te kunnen laten komen, zonder dat hij enige verwantschap of enige band heeft met België; er kan duidelijk gesteld worden dat de België-route wordt gevolgd (om hier gemakkelijk aan verblijfspapieren te geraken)*
- *Hij is op 09.02.2011 naar Afrika getrokken om familieleden te zoeken en om een vrouw te zoeken (eender wie) en is op 24.03.2011 getrouwd met M. (...) die hij korte tijd daarvoor ontmoet heeft, uit*

- zijn verklaring is het onduidelijk wanneer precies ze mekaar hebben ontmoet, een vermoedelijke datum is 20 of 23/03/2011, na het huwelijk was er een samenwoning van 2 dagen*
- *Ook uit de verklaring afgelegd aan de politie blijkt dat hij weinig weet over zijn vrouw; hij denkt dat ze nog niet getrouwd geweest is, hij vermoedt dat ze niet naar het buitenland is geweest, hij weet niet of ze al gewerkt heeft, ...; het zelfde geldt voor M. (...) die bitter weinig kennis heeft over haar echtgenoot, ze kent wel meer van de familieleden van haar man.*

Overwegende dat mevrouw de procureur des Konings A. L. (...) in haar schrijven dd. 29.04.2014 het volgende meldt betreffende bovenvermeld huwelijk:

"In aansluiting op uw schrijven van 21.03.2014 betreffende de nieuwe elementen die aangebracht werden door de advocaat van betrokkenen, werd bijkomend onderzoek gevoerd naar het huwelijk tussen J. M. (...) en D. M. (...).

Het feit dat meneer J. (...) inmiddels een maand in Afrika verbleven heeft en mevrouw in die periode zwanger is geworden, doet geen afbreuk aan het feit dat de redenen die opgesomd worden in mijn advies van 05.03.2012, onverminderd blijven gelden. Het krijgen van een kind samen is niet zonder meer een indicatie dat betrokkenen een duurzame levensgemeenschap zouden beogen.

Gelet op de totaliteit van de elementen in het huidig dossier, word het negatieve advies dat door mijn ambt gegeven word op 05.03.2012 bevestigd."

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen Mevr. D. (...), M. (...) en Dhr. J. M. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt:

"Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing melding van het schrijven van Procureur des Konings A. L. (...) dd. 5 maart 2012 waarin deze Procureur haar reserves uit ten overstaan van de integriteit van het huwelijk tussen verzoekster en haar partner, (stuk 1) Voormelde Procureur bevestigde op 29 april 2014 haar standpunt, aldus de bestreden beslissing. Verzoekster en haar partner hebben van meet af aan deze verdachtmakingen betwist. Op 30 april 2015 werd aan verzoekster een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie toegekend. (stuk 5) Op 14 september 2015 werd aan verzoekster een F-kaart afgeleverd. (stuk 2) Verwerende partij was derhalve op het tijdstip van afgifte van de F-kaart op de hoogte (of alleszins werd zij verondersteld zulks te zijn) van het schrijven uitgaande van het ambt van de Procureur, waarvan het laatste dateerde van 29 april 2014 - zijnde meer dan een jaar na afgifte van de verblijfskaart. Kennelijk heeft verwerende partij besloten de relatie tussen verzoekster en haar partner te als zijnde rechtsgeldig te beschouwen en dienvolgens verzoeksters een verblijfstitel toe te kennen. Verwerende partij is als administratieve overheid in beginsel niet gebonden door het standpunt van de Procureur of een civielrechtelijke administratieve overheid. Hoe het ook zij, verwerende partij heeft geen tegenwerpingen geformuleerd naar verzoekster toe in het kader van de door verzoekster ingeleide verblijfsprocedure. Het plots op basis van het schrijven van de Procureur des Konings dat dateert van ruimschoots voor de afgifte van de verblijfstitel, weigeren van het verblijf van verzoekster, is in strijd met het vertrouwensbeginsel. Het is volgens verzoekster meer bepaald niet in overeenstemming te brengen met het vertrouwensbeginsel verzoekster een verblijfsrecht toe te kennen op basis van gegevens waar verwerende partij reeds meer dan een jaar kennis van had (of geacht werd te hebben), om vervolgens dit verblijfsrecht in te trekken op basis van diezelfde reeds bestaande gegevens. Temeer, nu verwerende partij in de bestreden beslissing geen nieuwe gegevens aanvoert waarover zij op het moment van het toekennen van het verblijfsrecht aan verzoekster geen kennis had. Bovendien

komt het onredelijk voor initieel aan verzoekster een verblijfsrecht toe te kennen op basis van een inhoudelijk ongewijzigd administratief dossier dat thans leidt tot de intrekking van dit verblijf. In die zin is de bestreden beslissing niet verzoenbaar met het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster verzoekt Uw Raad dan ook om de vernietiging van de bestreden beslissing.“

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de formele en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt:

“Verzoekende partij kreeg een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied betekend middels afgifte van een bijlage 20. Voor de goede orde herinnert verzoekster eraan dat een bijlage 20 wordt afgeleverd wanneer een burger van de Unie (of Zwitser) of een Belg die een verblijfsaanvraag heeft ingediend in die hoedanigheid, het verblijf wordt geweigerd. Echter beschikte verzoekster op moment van betekening van deze weigeringsbeslissing zoals vermeld over een verblijfskaart type F. De bestreden beslissing kan dus de facto geen weigering van verblijf betreffen aangezien de aanvraag reeds werd goedgekeurd. Hoogstens kan de bestreden beslissing, voor zover daartoe een grond zou bestaan - quod non -, een beëindiging van verzoeksters verblijf vermelden. De bestreden beslissing is dan ook niet verzoenbaar met de formele motiveringsplicht, in die zin dat de rechtsgrond- en terminologie gehanteerd in de koptekst van de bestreden beslissing juridisch incorrect is. Voor zover in de bestreden beslissing vermeld dat zij een intrekking van verblijf zou betreffen, merkt verzoekster op dat ook dat niet de juiste terminologie betreft nu een intrekking ex tunc werkt en een beëindiging ex nunc. Bovendien is het intern tegenstrijdig en voor verzoekster volstrekt onbegrijpelijk eerstens gewag te maken van de weigering van een verblijfsaanvraag die dus verondersteld wordt niet te zijn toegekend, om vervolgens gewag te maken van de intrekking van een verblijfsrecht dat blijkbaar dan toch werd toegekend. Ook in die zin schendt de bestreden beslissing de formele en materiële motiveringsplicht.”

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt:

“Verzoekster merkt tevens op dat in de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar het negatief advies van de Procureur des Konings te Gent. Echter is het niet de Procureur des Konings, doch wel de ambtenaar van de burgerlijke stand die met betrekking tot de erkenning van een buitenlands huwelijk een beslissingsbevoegdheid heeft. Anders gesteld, het advies van de Procureur is niet doorslaggevend inzake de problematiek van (schijn)erkenningen. Op basis van de bestreden beslissing valt niet af te leiden of de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk na het advies van de Procureur al dan niet alsnog erkend heeft. Uit de bestreden beslissing valt enkel een negatief advies van de Procureur te bespeuren. Door zich te beperken tot een verwijzing naar een niet-doorslaggevend negatief advies van de Procureur te Gent, en niet te vermelden welk eventueel gevolg de ambtenaar van de burgerlijke stand aan dit advies heeft gekoppeld bij het nemen van zijn beslissing, valt voor verzoekende partij uit de bestreden beslissing niet af te leiden wat precies de doorslaggevende materiële elementen zijn die een weigering van haar verblijf rechtvaardigt. Aldus is de bestreden beslissing niet verzoenbaar met de materiële motiveringsplicht.”

2.1.2. Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen worden de middelen samen behandeld.

Verzoekster stelt in essentie dat zij steeds de verdachtmakingen aangaande haar huwelijk betwist heeft. Zij geeft aan dat aan haar een F-kaart werd afgeleverd. Verwerende partij zou derhalve besloten hebben de relatie tussen haar en haar voorgehouden partner te beschouwen als zijnde rechtsgeldig. Zij vervolgt dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing in het bezit was van een verblijfskaart type F. Zij stelt dat het overigens de ambtenaar van de burgerlijke stand is die in het kader van het buitenlands huwelijk een beslissingsbevoegdheid heeft. Het advies van de procureur des Konings zou niet doorslaggevend zijn. Tot slot zou het intern tegenstrijdig zijn in de bestreden beslissing eerst gewag te maken van een weigering van een verblijfsaanvraag, om vervolgens gewag te maken van een intrekking van een verblijfsrecht.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het verder betoog ter ondersteuning van het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.4. Het louter feit dat verzoekster mogelijk nog in het bezit is van die op onrechtmatige wijze afgeleverde F-kaart doet geen afbreuk aan het feit dat aan haar nooit enig recht op verblijf werd toegekend. De afgifte van een verblijfskaart heeft slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. Hiertoe beschikte de stad Gent immers over geen enkele bevoegdheid, nu het de verwerende partij is aan wie de beslissingsbevoegdheid toekomt. Een verblijfskaart betreft enkel een instrumentum, dat dient te worden onderbouwd door een geldig negotium, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. Dit onderliggend negotium is in casu niet aanwezig daar de verwerende partij verzoekster niet gemachtigd heeft tot verblijf van meer dan drie maanden. De stad Gent heeft verzoekster op 25 september 2015 onterecht in het bezit heeft gesteld van een F-kaart. Dit belet de verwerende partij geenszins een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog dat door de afgifte van de F- kaart de verwerende partij heeft besloten de relatie tussen haar en haar partner als zijnde rechtsgeldig te beschouwen.

2.1.5. Waar verzoekster stelt dat het intern tegenstrijdig is in de bestreden beslissing eerst gewag te maken van een weigering van een verblijfsaanvraag, om vervolgens gewag te maken van een intrekking van een verblijfsrecht, gaat zij uit van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Er wordt immers duidelijk gemotiveerd dat het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd daar het buitenlands huwelijk niet erkend wordt. Verder wordt gesteld dat het attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken. Dit laatste document houdt geen verblijfsrecht in. Een attest van immatriculatie wordt enkel afgegeven in afwachting van een beslissing ten gronde en betekent enkel dat de vreemdeling tijdelijk wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het is derhalve niet strijdig om in de beslissing tot weigering van verblijf te motiveren dat het attest van immatriculatie moet worden ingetrokken, nu dit het gevolg is van de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

2.1.6. De weigering van het verblijfsrecht is gesteund op het motief dat verwerende partij weigert het in het buitenland afgesloten huwelijk te erkennen en op artikel 18 van het wetboek internationaal privaatrecht. De verwerende partij heeft de bevoegdheid om het huwelijk niet te erkennen en bijgevolg het verblijf te weigeren. Het wetboek internationaal privaatrecht verleent aan iedere overheid de bevoegdheid, bij artikelen 18, 21 en 27, om een in het buitenland opgestelde akte al dan niet te erkennen. Het is haar hierbij toegestaan advies in te winnen bij de procureur des Konings, wat zij tot twee maal toe heeft gedaan. De procureur des Konings te Gent adviseerde negatief op 5 maart 2012 en 29 april 2014. Verzoekster betoogt dat zij steeds de verdachtmakingen aangaande haar huwelijk betwist heeft, doch voert geen enkel concreet element aan dat haar opvatting zou kunnen staven. Zij beperkt zich tot een theoretisch betoog dat het advies van de procureur des Konings niet doorslaggevend zou zijn, doch legt geen enkel stuk voor waaruit zou blijken dat de adviezen van de procureur des Konings niet zou kunnen worden bijgetreden. Zij slaagt er niet in de elementen op grond waarvan besloten werd het huwelijk niet te erkennen, te weerleggen.

2.1.7. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des Konings dat op basis van de elementen overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies bevindt zich in het administratief dossier. Op basis van het

geheel van de elementen uit het administratief dossier, alsook het advies van de procureur des Konings, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op redelijke wijze besluiten dat verzoeksters huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen.

2.1.8. Voor zover verzoekster met haar betoog de bedoeling heeft aan te tonen dat de verwerende partij haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en zij de Raad derhalve vraagt om te beoordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, dient te worden opgemerkt dat, gelet op de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dit onderdeel dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, n. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 21, §1, vierde lid wetboek internationaal privaatrecht ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806, RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Het blijkt derhalve dat de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het verblijf van meer drie maanden te beëindigen.

Verzoekster kan bovendien niet dienstig aanvoeren dat enkel de ambtenaar van de burgerlijke stand in het kader van het buitenlands huwelijk een beslissingsbevoegdheid heeft. Artikel 27 van het wetboek internationaal privaatrecht kan ten deze niet zijn geschonden daar het juist aan "iedere overheid" de bevoegdheid verleent om een buitenlandse authentieke akte te erkennen of weigeren te erkennen, bevoegdheid die de verwerende partij heeft uitgeoefend ter gelegenheid van de bestreden beslissing. Bovendien stelt de advocaat van verzoekster ter terechtzitting dat hij het negatieve advies van het parket en de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft aangevochten bij de rechtbank van eerste aanleg.

2.1.9. Uit het bovenstaande volgt dat de geldende bepalingen werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen.

De drie middelen zijn ongegrond.

2.2.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt:

"Verzoekster meent bijkomend dat de bestreden beslissing haar recht om gehoord te worden conform artikel 41 lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en art. 8 EVRM schendt. Verzoekster werd niet gehoord over de draagwijdte en diepgang van haar onderhouden gezinsleven met haar partner en hun gemeenschappelijk minderjarig kind. Mocht zij wel gehoord zijn, dan had zij kunnen laten gelden dat:

Er een gemeenschappelijk kind voortspoot uit haar relatie met haar partner;

Dat bovendien daadwerkelijk sprake zou zijn van een verbreking van voormeld gezinsleven ingeval verzoekster terug naar haar land van herkomst zou moeten terugkeren;

Dat verzoeksters voornaamste familiale banden zich op heden in het Rijk bevinden;

Mocht verzoekster met andere woorden gehoord zijn geworden, dan zou zij gegevens hebben kunnen aanbrengen die de administratie mogelijks tot een andere beslissing hadden kunnen brengen, zeker gelet op het feit dat een tweetal jaren geleden een kind voorkwam uit de relatie met haar partner. Gelet

op het voorgaande, verzoekt verzoeker om een vernietiging van de bestreden beslissing op basis van een schending van het hoorrecht in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM."

2.2.2. Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verzoekende partij heeft de mogelijkheid gehad naar aanleiding van de aanvraag naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure. Ten overvloede kan uit de rechtspraak van het HvJ worden afgeleid dat het hoorrecht evenmin impliceert dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om de betrokkene, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken, voorafgaand aan het bezwarend besluit in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ireland dictum en conclusie advocaat-generaal Wathelet van 25 juni 2014 in de zaak C-249/13 Boudjlida t. Préfet des Pyrénées- Atlantiques, §§n79 en 82).

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat verzoekster en haar partner een kind hebben, zodat zij hoe dan ook geen elementen kon laten gelden die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Dienaangaande kan overigens verwezen worden naar het tweede advies, van 29 april 2014, waarin de procureur des Konings oordeelde dat *"het feit dat meneer J. (...) inmiddels een maand in Afrika verbleven heeft en mevrouw in die periode zwanger is geworden, (...) geen afbreuk (doet) aan het feit dat de redenen die opgesomd worden in mijn advies van 05/03/2012, onverminderd blijven gelden. Het krijgen van een kind samen is niet zonder meer een indicatie dat betrokkenen een duurzame levensgemeenschap zouden beogen"*. Dit advies wordt in de bestreden beslissing overigens overgenomen, zodat verzoekster niet kan worden gevolgd dat het feit dat zij en haar partner een kind hebben, een element betreft waarvan de verwerende partij niet op de hoogte was.

Waar zij stelt dat de bestreden beslissing een verbreking van het gezinsleven tot gevolg zal hebben, dient te worden opgemerkt dat geen geloof wordt gehecht aan het waarachtig karakter van het huwelijk, reden waarom het niet erkend wordt, zodat geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80. 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16). Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393).

Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC